

Arrest

nr. 214 180 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij op 27 augustus 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren in 1977, komt in 1984 als minderjarige samen met zijn ouders naar België.

Op 14 augustus 2003 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaren behalve 4 maanden en een geldboete van 1.000 euro (te vermeerderen met de opdecimen) met een vervangende gevangenisstraf van drie maanden met uitstel 3 jaren behalve 200 euro.

Op 21 maart 2008 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 8C, met nummer 1570 veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van veertig maanden effectief en tot een geldboete van tweeduizend euro (te vermeerderen met de opdecimen) en een vervangende gevangenisstraf van drie maanden. Er wordt beroep aangetekend tegen dit vonnis.

Op 13 februari 2009 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 11 juni 2009 wordt verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 2.000 euro (te vermeerderen met de opdecimen) met een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Op 29 september 2009 maakt de gemeentelijke ambtenaar van Antwerpen – Borgerhout de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 29 september 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van 2140 Antwerpen-Borgerhout. Daarin wordt uiteengezet dat verzoeker van ambtswege werd afgevoerd bij beslissing van 13 februari 2009 en wordt aan de burgermeester gevraagd verzoeker uit te nodigen om zich aan te bieden om hem opnieuw in te schrijven in het bevolkingsregister.

Uit een synthesenota die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de aanvraag tot herinschrijving op 29 september 2009 werd toegestaan maar nooit gebeurde.

Op 30 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag tot herinschrijving in na ambtshalve schrapping wegens vermeende afwezigheid.

Op 18 juni 2013 wordt beslist om geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek.

Op 6 februari 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 4 augustus 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 september 2014 deelt de stad Antwerpen verzoeker mee dat hij op 21 augustus 2014 ten onrechte in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Op 24 september 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 18 maart 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest nr. 155 100 van 22 oktober 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 18 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2018 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 16 januari 2018 ontvankelijk doch ongegrond bevonden.

Op 2 juli 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 2 juli 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor tien jaar opgelegd.

Bij arrest nr. 206 660 van 9 juli 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 2 juli 2018.

Tegen de beslissingen van 2 juli 2018 wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 223 215.

Bij arrest nr. 207 755 van 16 augustus 2018 vernietigt de Raad de beslissing van 16 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 16 januari 2018 ontvankelijk doch ongegrond wordt bevonden.

Op 24 augustus 2018 wordt de aanvraag van 16 januari 2018 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 16 januari 2018 opnieuw ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2018 werd ingediend en op datum van 05.02.2018 werd geactualiseerd door:

B., R. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Marokko

geboren te B.-T. (...) op (...)1977

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene op 14.01.1984, samen met zijn moeder mevrouw B. H. (...) (R.R. xxx), in België aankwam in het kader van gezinshereniging met zijn vader dhr. B. A. (...) (R.R. xxx). Op 26.06.1984 werd betrokkene in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, op 22.06.2007 omgezet naar een C-kaart, geldig tot 08.06.2012. Echter, op datum van 13.02.2009 werd betrokkene afgevoerd van ambtswege. Zijn vraag tot herinschrijving op 12.03.2013 werd geweigerd op 18.06.2013. Betrokkene deed nog tweemaal een aanvraag gezinshereniging, op basis van zijn Belgische vader, namelijk op 06.02.2014 en op 24.09.2014, deze werden echter geweigerd respectievelijk op 04.08.2014 en op 18.03.2015. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 11.06.2009 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van veertig maanden door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens ‘Verdovende middelen: het niet eerbiedigen van de controleformaliteiten: bezit: handel (herhaling)’. Betrokkene was namelijk in staat van wettelijke en bijzondere herhaling daar hij reeds op 14.08.2003 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar voor ‘verdovende middelen: handel:bezit’. Betrokkene zat zijn gevangenisstraf van veertig maanden uit in de penitentiaire instelling te Merksplas en dit van 14.11.2014 tot 03.07.2018, datum waarop hij overgebracht werd naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas in afwachting van zijn repatriëring naar Marokko. Ook de periodes van 04.07.2003 tot 09.09.2003 en van 27.11.2006 tot 14.03.2007 zat betrokkene opgesloten in de gevangenis wegens drugsgerelateerde feiten (handel:bezit). Deze laatste periode betrof de voorhechtenis voor de feiten gepleegd tussen 01.11.2005 en 28.11.2006, waarvoor betrokkene op 11.06.2009 veroordeeld werd door het Hof van Beroep tot een zware gevangenisstraf van veertig maanden. Hieruit blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en de Belgische samenleving. De zwaarte van de gevangenisstraf vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijk indicatie. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste opsluiting in de gevangenis in 2003 en zijn

eerste veroordeling en koos in de periode van 2005-2006 opnieuw voor het snelle gewin van drugshandel. Hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes persoonlijk gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en openbare veiligheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België is opgegroeid, dat hij zijn hele leven in België heeft doorgebracht, dat al zijn naaste familieleden de Belgische nationaliteit hebben, dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, dat hij beseft dat hij verkeerd was, dat hij financieel onderhouden zou worden door zijn ouders en artikel 8 EVRM.

Niettegenstaande wij de gehele situatie van betrokkene hebben bekeken, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn Belgische gezinsleden. Betrokkene heeft zich namelijk niet slechts éénmaal maar herhaaldelijk schuldig gemaakt aan feiten van drugshandel, een eerste maal in 2003 en in 2006 werd hij in voorhechtenis genomen voor gelijklopende feiten (van 27.11.2006 tot 14.03.2007) feiten waarvoor hij uiteindelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden door het Hof van Beroep op 11.06.2009. Betrokkenes actieve bijdrage aan de drugshandel vormt een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid. Deze feiten zijn zwaarwichtig genoeg om te stellen dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Bovendien is er in het geval van betrokkene sprake van recidive. De zwaarte van de gevangenisstraf met name veertig maanden, vormt een onmiskenbare indicatie van de ernst van de gepleegde feiten. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. Dit belang primeert op de overige belangen, met de name de belangen van betrokkene, die hier opgroeide en verblijft sinds 1984 en dit van zijn Belgische gezinsleden.

Betrokkene haalt aan dat hij al meer dan 33 jaar in België zou verblijven, dat hij hier opgegroeide en dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009. Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn eerste verblijf in de gevangenis maar recidiveerde nogmaals in 2005/2006 en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf voor deze feiten door het Hof van Beroep. De zwaarte van de gevangenisstraf vormt een duidelijke indicatie van de ernst van de gepleegde feiten. Betrokkene verbleef van 04.11.2014 tot 03.07.2018 in de gevangenis ten gevolge van deze veroordeling door het Hof van Beroep en momenteel is hij weerhouden in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas in afwachting van zijn repatriëring naar Marokko. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Het is de eigen persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen. Betrokkene draagt dan ook ten volle de verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene verwijst naar het feit dat hij in 2009 nog gewerkt zou hebben. Echter, we stellen echter vast dat het feit dat betrokkene reeds op legale wijze gewerkt zou hebben, niet opweegt tegen zijn veroordeling tot 40 maanden gevangenisstraf voor zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel. Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn.

Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België (die we veronderstellen maar waarvan betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt) wegen niet op dat tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene haalt aan dat hij verkeerd is geweest in het verleden door zich in te laten met strafbare feiten. Hij zou nu tenvolle beseffen wat hij op het spel heeft staan en dat hij hierdoor zijn hele leven en gezinsleven dreigt kwijt te spelen. Hij zou beseffen dat hij geen kansen meer zal krijgen en dat hij zich geen misstappen meer kan permitteren. Echter, deze beweringen kunnen niet aanvaard worden. Betrokkene werd veroordeeld in 2009 voor feiten gepleegd in 2005-2006 en waarbij betrokkene zich in

wettelijke staat van herhaling bevond en verbleef van 04.11.2014 tot 03.07.2018 in de gevangenis. Het gegeven dat hij beseft dat hij verkeerd was, is onvoldoende, te meer daar we vaststellen dat het in het geval van betrokkene om recidivisme gaat. Betrokkene zat tot 03.07.2018 in de gevangenis en werd van daaruit overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen omdat hij herhaaldelijk betrokken was bij drugshandel. De loutere bewering dat hij beseft dat hij verkeerd is geweest, is dan ook ruim onvoldoende om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en wijst op het feit dat hij een zeer hechte band zou hebben met zijn ouders en andere familieleden en dat zijn ouders en andere familieleden hem zeer regelmatig zouden bezocht hebben in de gevangenis. Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen op het Belgische grondgebied, het feit dat zij de Belgische nationaliteit hebben en dat hij een zeer hechte band met hen zou hebben en dat hij financieel afhankelijk zou zijn van zijn ouders. We merken echter op dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming valt van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu, legt betrokkene enkel het bewijs voor dat zijn gezinsleden hem opzoeken in de gevangenis maar dit toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. De aangehaalde financiële afhankelijkheid wordt op geen enkele manier aangetoond bij huidige aanvraag 9bis. De vermeende financiële afhankelijkheid van zijn vader werd bovendien reeds besproken in de negatieve beslissingen van de dienst gezinshereniging d.d. 04.08.2014 en 18.03.2015 (waarin gesteld wordt dat hij onvoldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon en waarin wordt verwezen naar het feit dat hij ten laste is van de Belgische staat gezien zijn verblijf in de gevangenis). Bovendien verblijft betrokkene momenteel in het gesloten centrum voor illegalen te Mersklas nadat hij van 04.11.2014 tot 03.07.2018 in de gevangenis verbleef en is er dus geen sprake van enig feitelijk gezinsleven. Er dient verder te worden opgemerkt dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde en veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezinsleden. Aan betrokkene kan geen verblijfsmachtiging worden toegestaan.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen:

"Ten gronde: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 8 EVRM.

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van administratieve rechtshandelingen omdat de bestreden beslissing van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt die in casu niet afdoende en niet correct is gemotiveerd.

Verzoeker verwijst mbt. de uitdrukkelijke motiveringsplicht nog naar relevante rechtspraak van het Hof van Cassatie, meer bepaald een arrest van 12 mei 1932 waarin het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.)

Verzoeker verwijst ook naar artikel 149 van de Grondwet dat dit principe waarborgt.

Verzoeker is van mening dat er sprake is van een manifest gebrekkige motivering omwille van volgende redenen:

In de vorige beslissing tot ongegrondheid benadrukte verweerster dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormde voor de openbare orde en de openbare veiligheid. Zij motiveerde geheel onterecht dat deze actuele bedreiging bleek uit het feit dat verzoeker zich niet éénmaal, maar driemaal schuldig had gemaakt aan feiten van drugshandel, met name in 2003, 2006 en 2009. Verweerster legde de nadruk op het herhaaldelijk karakter van de feiten en op het feit dat verzoeker geen enkele lering trok uit zijn gedrag.

De RVV vernietigde deze beslissing geheel terecht bij arrest van 16.08.2018, aangezien de ongegrondverklaring van de aanvraag 9 bis vreemdelingenwet immers volledig foutief was gemotiveerd. Voor alle duidelijkheid geeft verzoeker nogmaals een chronologisch overzicht van de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, de periodes waarin de strafbare feiten werden gepleegd en de periodes dat verzoeker in voorlopige hechtenis verbleef:

1. Op 14.08.2003 liep verzoeker een eerste veroordeling liep verzoeker op. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel, doch 4 maanden effectief. Verzoeker zat in voorlopige hechtenis voor een periode van 3 maanden met name van 04.07.2003 tot 09.09.2003. De veroordeling betrof feiten van begin 2003.
2. Op 21.03.2008 liep verzoeker een tweede veroordeling op voor drugsfeiten. Het betreft een vonnis van de correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden. De feiten hadden betrekking op de periode november 2005 tot november 2006. Verzoeker tekende beroep aan tegen dit vonnis, doch het werd bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen op 11.06.2009. Verzoeker zat in voorlopige hechtenis voor deze feiten gedurende 3.5 maand met name van 27.11.2006 tot 14.03.2007. Onderzoeksrechter C. (...) stelde verzoeker voorlopig in vrijheid d.m.v. een handlichting.

In de huidige beslissing tot ongegrondheid benadrukt verweerster niet zozeer het herhaaldelijk karakter van de feiten maar voornamelijk de zwaarte van de laatste gevangenisstraf om het actuele karakter van het mogelijks gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare veiligheid te duiden. Zo motiveert zij:

"Ook de periodes van 04.07.2003 tot 09.09.2003 en van 27.11.2006 tot 14.03.2007 zat betrokkene opgesloten in de gevangenis wegens druggerelateerde feiten (handel: bezit).

Deze laatste periode betrof de voorlopige hechtenis voor de feiten gepleegd tussen 01.11.2005 en 28.11.2006, waarvoor betrokkene op 11.06.2009 veroordeeld werd door het Hof van Beroep tot een zware gevangenisstraf van 40 maanden. Hieruit blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving. De zwaarte van de gevangenisstraf vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Hij trok geen lering uit zijn eerste opsluiting in de gevangenis van 2003 en zijn eerste veroordeling en koos in de periode van 2005-2006 opnieuw voor het snelle gewin van drugshandel. Hiertoe kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en openbare veiligheid. "

Verweerster blijft dus van mening dat de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn Belgische gezinsleden.

Hiervoor worden volgende argumenten gegeven:

- Verzoeker heeft zich niet éénmaal, maar tweemaal schuldig gemaakt aan feiten van drugshandel, met name in 2003 en 2005-2006.
- Nogmaals benadrukt verweerster dat verzoeker door deze veroordelingen een reëel en actueel en voldoende gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en veiligheid.
- Verweerster legt de nadruk op het herhaaldelijk karakter van de feiten en op de zwaarte van de laatste gevangenisstraf, met name 40 maanden effectief. Verweerster motiveert dat verzoeker geen enkele lering trok uit zijn eerste veroordeling in 2003, want in de periode 2005-2006 pleegde verzoeker opnieuw druggerelateerde feiten. Met het gegeven dat verzoeker in 2009 nog gewerkt zou hebben, kan verweerster geen rekening houden, gelet op het feit dat verzoeker via zijn drugshandel duidelijk geopteerd heeft voor gemakkelijk geldgewin;
- Verzoeker heeft nog wel banden met Marokko, want zijn ouders zijn van Marokkaanse origine en verzoeker zou in 2009 en 2010 nog een aantal keren naar Marokko zijn gereisd.

- *Verweerder ontkent niet dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en zijn hele leven in België heeft gewoond, gestudeerd en verbleven, maar deze banden wegen niet op tegen " het ernstig en actueel gevaar" voor de openbare orde.*

Wat betreft de schending van artikel 8 EVRM:

1. Is verweerder van mening dat verzoeker meerderjarig is en dat bijgevolg bijkomende elementen moeten worden aangetoond van afhankelijkheid die anders zijn dan gewone affectieve banden; Dit is volgens verweerder niet het geval. Er is geen financiële afhankelijkheid gelet op het verblijf van verzoeker in de gevangenis;

2. Zijn verblijf in de gevangenis maakt overigens een gezinsleven onmogelijk;

3. Artikel 8 EVRM, lid 2 bepaalt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Conclusie van verweerder na een afweging van de individuele belangen van verzoeker en de bescherming van de openbare orde: de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker vormt door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde en veiligheid weegt zwaarder door dan de belangen van verzoeker en diens gezinsleden.

Opnieuw verduidelijkt verweerder in haar beslissing het actuele karakter van het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de Belgische openbare orde niet:

1. De laatste strafbare feiten dateren immers van meer dan 11 jaar geleden.

1. Verzoeker werd door onderzoeksrechter C. (...) op 14.03.2007 voorlopig in vrijheid gesteld onder voorwaarden;

2. Verzoeker verbleef dus op vrije voeten van 14.03.2007 tot 04.11.2014 en dus meer dan 7 jaar!! In deze periode werden geen strafbare feiten gepleegd en recidiveerde verzoeker niet.

Verweerder schrijft in haar nota met opmerkingen dat verzoeker er niet in slaagt enig begin van bewijs aan te voeren mbt. zijn inspanningen tot re-integratie in de samenleving. Zo stelt verweerder dat verzoeker er niet in slaagt bvb. aannemelijk te maken dat hij in de periode van zijn voorlopige invrijheidstelling in maart 2007 tot 8 juni 2012 (einde van zijn verblijfsvergunning) lering trok uit zijn eerste veroordeling.

Dat doet verzoeker echter wel. Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker in de periode 2009 zelfs nog een hele tijd heeft gewerkt en in de periode van zijn invrijheidstelling maart 2007 tot juni 2012 pleegde verzoeker geen nieuwe feiten en trok hij wel degelijk lering. De laatste strafbare feiten dateren immers van 2006.

Onterecht stelt verweerder ook dat het feit dat verzoeker niet recidiveerde te maken heeft met feit dat hij in de gevangenis verbleef en niet zozeer komt door zijn persoonlijk gedrag.

Opnieuw is verweerder hier verkeerd. Verzoeker verbleef inderdaad in de gevangenis van november 2014 tot juli 2018, maar verzoeker werd reeds in maart 2007 door onderzoeksrechter C. (...) in voorlopige vrijheid gesteld onder strikte voorwaarden, wat wil zeggen dat zij verzoeker de mogelijkheid heeft gegeven zich nog een laatste keer te herpakken. Zij schatte de kans op recidive alleszins niet zo groot in, anders had zij verzoeker uiteraard niet in vrijheid gesteld. Verzoeker heeft deze voorwaarden steeds gerespecteerd.

Het gegeven dat hij in de periode maart 2007 tot november 2014 (start verblijf in de gevangenis) geen nieuwe feiten pleegde heeft dus alles te maken met verzoekers persoonlijk gedrag.

Er zitten alleszins geen elementen in het administratief dossier die erop wijzen dat verzoeker zich in de periode dat hij in vrijheid was (maart 2007 tot november 2014) opnieuw strafbare feiten zou hebben gepleegd.

Verweerder verwijst naar de zwaarte van de gevangenisstraf van 40 maanden. Deze straf werd uitgesproken middels arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen op 11.06.2009. Op dat ogenblik was verzoeker nog in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Hij was immers in het bezit van een geldige verblijfsvergunning tot 06.06.2012. Op geen enkel ogenblik heeft verweerder in de periode tussen de veroordeling van verzoeker door het Hof van Beroep in juni 2009 en het einde van de geldigheidstermijn van zijn verblijfsvergunning (juni 2012) beslist om de verblijfsvergunning te beëindigen omwille van de door hem opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en reële gevaar dat verzoeker op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid.

Het is omdat verzoeker ambtelijk was geschrapt en niet tijdig een verlenging aanvraag dat hij zijn Belgische verblijfstitel kwijt speelde.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, slaagt verweerder er niet in het actuele karakter van het mogelijke gevaar dat verzoeker vormt voor de Belgische openbare orde met feitelijke gegevens te onderbouwen.

Aangezien de bestreden beslissing in casu voldoende feitelijke grondslag mist, maakt de beslissing een schending uit van de materiële motiveringsplicht."

3.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

“In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt een chronologisch overzicht van de door hem gepleegde strafbare feiten/veroordelingen. De laatste veroordeling is voor feiten gepleegd van november 2005 tot november 2006. Hij werd in eerste aanleg op 21 maart 2008 veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf, bevestigd door het Hof van Beroep op 11 juni 2009. Verzoeker meent dat het actueel gevaar voor de openbare orde niet verduidelijkt wordt in de bestreden beslissing. De laatste strafbare feiten werden 11 jaar geleden gepleegd. Hij werd voorlopig in vrijheid gesteld op 14 maart 2007. In zijn periode van invrijheidsstelling (2007 tot 2014) heeft hij geen nieuwe strafbare feiten meer gepleegd. Verzoeker beweert in 2009 werk te hebben gevonden. Dat hij in 2014 opnieuw naar de gevangenis moest heeft te maken met het feit dat hij ambtelijk geschrapt was en in juni 2012 zijn verblijfsvergunning verloor.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing thans wel degelijk uitgegaan wordt van een correcte feitenvinding. Verzoeker werd inderdaad tweemaal veroordeeld voor feiten van drugshandel. Een eerste maal werd hij op 14 augustus 2003 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Een tweede maal werd hij definitief veroordeeld op 11 juni 2009 door het Hof van Beroep tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Het bestuur oordeelde:

“Hieruit blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving. De zwaarte van de gevangenisstraf vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Hij trok geen lering uit zijn eerste opsluiting in de gevangenis in 2003 en zijn eerste veroordeling en koos in de periode van 2005-2006 opnieuw voor het snelle gewin van drugshandel. Hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes persoonlijke gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en openbare veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt aan de hand van diezelfde motivering ook geoordeeld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de persoonlijke belangen van verzoeker. De zwaarte van de straf en het recidive karakter van de feiten wegen voor het bestuur voldoende zwaar door.

De voorlopige invrijheidsstelling in maart 2007 doet verder geen afbreuk aan het feit dat verzoeker op 11 juni 2009 nog definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Verzoeker was op dat moment al ambtelijk geschrapt en deed slechts een vraag tot herinschrijving op 12 maart 2013. Verzoeker heeft vervolgens zijn gevangenisstraf uitgezeten van 14 november 2014 tot 3 juli 2018. Dat verzoeker sedert zijn laatste veroordeling in 2009 niet meer in aanraking is gekomen met strafbare feiten is niet te wijten aan diens persoonlijk gedrag maar onder meer aan het feit dat hij in de gevangenis verblijft sedert 2014.

De Raad oordeelde reeds eerder in haar arrest nr. 206 660 d.d. 9 juli 2018 nav de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies en bijlage 13sexies als volgt:

“Met het enkel wijzen op het feit dat de strafbare feiten zeer lang geleden zijn en dat zij sindsdien geen nieuwe feiten pleegde toont zij geenszins aan – te meer gelet op het herhaaldelijk karakter van de feiten en het feit dat de verzoekende partij uit haar veroordeling en gevangenschap geen lering trok – dat de verwerende partij ten onrechte het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde van het land heeft laten doorwegen op de door haar in België opgebouwde banden. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij vanaf november 2014 in de gevangenis verbleef, waardoor zij zich in de onmogelijkheid bevond nieuwe strafbare feiten te plegen in België. Het lange tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf wijst in casu aldus niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, op een persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat niet langer, niettegenstaande haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag met betrekking tot ernstige feiten gerelateerd aan drugshandel, een gevaar vormt voor de openbare orde.”

Tekenend is ook dat verzoeker er niet in slaagt enig begin van bewijs aan te voeren mbt zijn inspanningen tot re-integratie in de samenleving. Verzoeker slaagt er bvb. niet in aannemelijk te maken dat hij in de periode van zijn voorlopige invrijheidsstelling in maart 2007 – toen hij nog over een verblijfsvergunning beschikte tot 8 juni 2012 – ‘lering getrokken heeft uit zijn eerdere veroordeling.

Het bestuur kon in de gegeven omstandigheden terecht besluiten dat verzoeker, gelet op de zwaarte van de veroordelingen en het recidiverend karakter ervan, een voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid en dat zijn persoonlijke belangen niet opwegen tegen het algemeen belang. Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet afdoende en niet correct gemotiveerd is. Hij verwijst in dit verband ook naar artikel 149 van de Grondwet dat volgens hem dit principe waarborgt.

Artikel 149 van de Grondwet luidt als volgt:

“Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken.”

Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in voorliggende zaak een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie die hierop betrekking heeft kunnen bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen. Het middel faalt naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging kan worden toegestaan, waarbij wordt ingegaan op de door verzoeker aangebrachte elementen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, hetgeen betekent dat de ingeroepen elementen om het verblijf toe te staan, niet werden aanvaard.

3.3.5. In zijn aanvraag van 16 januari 2018 heeft verzoeker samengevat het volgende aangehaald inzake de elementen om hem een verblijf toe te staan:

- Hij kwam in 1984, wat inmiddels al 33 jaar geleden is, samen met zijn ouders als minderjarige naar België. Hij werd op 26 juni 1984 ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 7 april 1993 in het bevolkingsregister.
- Hij is in België opgegroeid, ging hier naar school, heeft vier broers en vier zussen, die allen de Belgische nationaliteit hebben. Ook zijn ouders hebben de Belgische nationaliteit.
- Hij raakte als enig lid van de familie op de dool, maakte zijn middelbaar onderwijs niet af, kwam in aanraking met slechte vrienden en liep in 2003 zijn eerste veroordeling op voor drugsfeiten en in 2006 zijn tweede veroordeling.
- Hij werd in 2009 ambtshalve geschrapt ten gevolge van een gedwongen uithuiszetting door de vrederechter. Op dat ogenblik verbleef hij al 25 jaar legaal en onafgebroken op het Belgisch grondgebied. In 2009 heeft hij nog gewerkt en ook bij het schrijven van 30 januari 2013 werd via zijn vorige raadsman voldoende bewijs voorgelegd waaruit bleek dat hij tijdens de periode van ambtshalve schrapping wel degelijk nog op het Belgisch grondgebied was en is gebleven. Aan zijn aanvraag tot herinschrijving werd geen gunstig gevolg gegeven wegens een gebrek aan geldige verblijfsvergunning. Hij was in het bezit van een geldig verblijfsdocument tot 6 december 2012. Sindsdien heeft hij getracht op diverse manieren om opnieuw in het bezit te komen van een geldig verblijfsdocument, maar zonder enig resultaat. Twee aanvragen gezinshereniging werden geweigerd.
- Sinds 4 november 2014 verblijft hij in de gevangenis, strafeinde is voorzien in juli 2018.
- De beslissingen tot weigering gezinshereniging doen geen afbreuk aan zijn hechte band met zijn ouders en andere familieleden. Zijn ouders komen hem zeer regelmatig bezoeken in de gevangenis net zoals zijn broers en zussen. In dit verband brengt hij een bezoekerslijst van de gevangenis bij.
- Hij heeft in Marokko geen toekomst en geen familie. Hij heeft daar geen sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, hij heeft immers als minderjarige Marokko verlaten samen met de rest van zijn naaste familieleden.
- Hij werd ook in België financieel onderhouden door zijn ouders.
- Hij beseft dat hij in het verleden verkeerd is geweest door zich in te laten met strafbare feiten. Hij beseft ten volle wat hij op het spel heeft staan en dreigt zijn hele leven en gezinsleven met zijn ouders kwijt te zullen spelen. Hij beseft dat hij geen kansen meer zal krijgen en hij zich geen misstappen meer kan permitteren.
- Een terugkeer naar Marokko zou een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM.

- Als minderjarige heeft hij niet zelf de beslissing genomen om zijn geboorteland te verlaten en hij kan hiervoor ook niet verantwoordelijk worden gesteld. Doordat hij geen banden meer heeft met Marokko en zijn recht op een gezinsleven met zijn ouders, broers en zussen, die allen over de Belgische nationaliteit beschikken, maakt dit het voor hem onmogelijk om terug te keren naar Marokko.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

De Raad benadrukt dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is.

3.3.6. In essentie werpt verzoeker op dat de verwerende partij er niet in slaagt om het actueel karakter van het mogelijk gevaar dat hij vormt voor de Belgische openbare orde met feitelijke gegevens te gaan onderbouwen. Verzoeker zet de feitelijke gegevens van de zaak uiteen en laat gelden dat hij op 14 augustus 2003 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel, waarvan 4 maanden effectief en hij van 4 juli 2003 tot 9 september 2003 verbleef in de gevangenis in het kader van zijn voorlopige hechtenis. Verzoeker werpt op dat de feiten die aan zijn veroordeling ten grondslag liggen dateren van begin 2003. Verzoeker voert aan dat hij op 21 maart 2008 een tweede veroordeling op liep voor drugsfeiten en de feiten die aan deze veroordeling ten grondslag liggen, dateren van november 2005 tot november 2006. Verzoeker werpt op dat hij beroep aantekende tegen dit vonnis. Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 11 juni 2009 werd het vonnis evenwel bevestigd. Verzoeker laat gelden dat hij voor deze feiten in de gevangenis verbleef in voorlopige hechtenis van 27 november 2006 tot 14 maart 2007. Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing niet zozeer het herhaaldelijk karakter van de feiten wordt benadrukt, maar voornamelijk wordt verwezen naar de zwaarte van de laatste gevangenisstraf om het actuele karakter van het mogelijk gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare veiligheid te duiden. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde van mening blijft dat de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden, verzoeker herhaalt de argumenten van de bestreden beslissing. Verzoeker werpt op dat de laatste strafbare feiten dateren van meer dan 11 jaar geleden, hij door de onderzoeksrechter op 14 maart 2007 voorlopig in vrijheid werd gesteld onder voorwaarden en hij aldus van 14 maart 2007 tot 4 november 2014, zijnde meer dan zeven jaar, vrij was en hij in deze periode geen strafbare feiten heeft gepleegd en niet recidiveerde.

Verzoeker werpt op dat in de nota met opmerkingen wordt uiteengezet dat hij er niet in slaagt enig begin van bewijs aan te voeren in verband met zijn inspanningen tot re-integratie in de samenleving. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij opmerkt dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij in de periode van zijn voorlopige invrijheidstelling in maart 2007 tot 8 juni 2012 lering trok uit zijn eerste veroordeling. Verzoeker voert aan dat hij dit wel doet. Verzoeker wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij in de periode 2009 zelfs nog een hele tijd heeft gewerkt en in de periode van zijn invrijheidsstelling geen nieuwe feiten meer pleegde en hij wel degelijk lering trok. Verzoeker stipt aan dat de laatste strafbare feiten dateren van 2006.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat het gegeven dat hij niet recidiveerde te maken heeft met het feit dat hij in de gevangenis verbleef en niet zozeer komt door zijn persoonlijk gedrag. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij opnieuw verkeerd is. Verzoeker stipt aan dat hij in de gevangenis verbleef van november 2014 tot juli 2018, maar hij al in maart 2007 door de onderzoeksrechter in voorlopige vrijheid werd gesteld onder strikte voorwaarden. Verzoeker laat gelden dat hij zijn voorwaarden steeds heeft gerespecteerd en dat de onderzoeksrechter verzoeker de mogelijkheid heeft gegeven om zich nog een laatste keer te herpakken en zij de kans op recidive alleszins niet zo groot inschatte, anders zou zij hem niet in vrijheid hebben gesteld. Verzoeker werpt op dat het gegeven dat hij in de periode van maart 2007 tot november 2014 geen nieuwe feiten pleegde toe te schrijven is aan zijn persoonlijk gedrag. Verzoeker laat nog gelden dat er alleszins geen elementen in het administratief dossier zitten die erop wijzen dat verzoeker toen hij vrij was opnieuw strafbare feiten zou hebben gepleegd. Verzoeker stipt nog aan dat zijn veroordeling door het hof van beroep dateert van 11 juni 2009, dat hij op dat ogenblik nog in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning tot 6 december 2012. Verzoeker voert aan dat op geen enkel ogenblik de verwerende partij tussen zijn veroordeling door het hof van beroep en het einde van de geldigheidstermijn van zijn verblijfsvergunning besliste om zijn verblijfsvergunning te beëindigen omwille van de door hem opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en reëel gevaar dat hij op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid. Verzoeker stipt aan dat hij zijn Belgische verblijfstitel kwijtspeelde omdat hij ambtelijk was geschrapt en niet tijdig een verlenging aanvraagde.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 11.06.2009 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van veertig maanden door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens ‘Verdovende middelen: het niet eerbiedigen van de controleformaliteiten: bezit: handel (herhaling)’. Betrokkene was namelijk in staat van wettelijke en bijzondere herhaling daar hij reeds op 14.08.2003 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar voor ‘verdovende middelen: handel:bezit’. Betrokkene zat zijn gevangenisstraf van veertig maanden uit in de penitentiaire instelling te Merksplas en dit van 14.11.2014 tot 03.07.2018, datum waarop hij overgebracht werd naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas in afwachting van zijn repatriëring naar Marokko. Ook de periodes van 04.07.2003 tot 09.09.2003 en van 27.11.2006 tot 14.03.2007 zat betrokkene opgesloten in de gevangenis wegens drugsgerelateerde feiten (handel:bezit). Deze laatste periode betrof de voorhechtenis voor de feiten gepleegd tussen 01.11.2005 en 28.11.2006, waarvoor betrokkene op 11.06.2009 veroordeeld werd door het Hof van Beroep tot een zware gevangenisstraf van veertig maanden. Hieruit blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en de Belgische samenleving. De zwaarte van de gevangenisstraf vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijk indicatie. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste opsluiting in de gevangenis in 2003 en zijn eerste veroordeling en koos in de periode van 2005-2006 opnieuw voor het snelle gewin van drugshandel. Hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes persoonlijk gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en openbare veiligheid.”

3.3.7. Waar verzoeker opwerpt dat de gemachtigde er niet in slaagt om het actueel karakter van het mogelijk gevaar dat hij vormt voor de Belgische openbare orde met feitelijke gegevens te gaan onderbouwen, gaat hij vooreerst voorbij aan het feit dat de gemachtigde in de opgegeven motieven de herhaling benadrukt van de inbreuken op de wetgeving inzake drugs alsook aan het feit dat de gemachtigde wijst op het ernst van deze feiten. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde zijn eigen belangen heeft geschaad, dat hij koos voor drugshandel, dat hij geen lering trok uit zijn gedrag en eerst in 2003 en later in de periode november 2005 – november 2006 betrokken was bij drugshandel, dat hij geen lering trok uit zijn eerste veroordeling en zijn verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf.

Door enkel te wijzen op het feit dat de strafbare feiten lang geleden gepleegd werden, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde ten onrechte oordeelt dat hij een gevaar is voor de openbare orde. De gemachtigde wees ook op het herhaald karakter van de feiten, de ernst van de feiten en het feit dat verzoeker uit zijn veroordeling en gevangenschap geen lering trok. Bovendien verbleef verzoeker vanaf november 2014 in de gevangenis, waardoor hij zich in de onmogelijkheid bevond om nieuwe strafbare feiten te plegen in België.

Ook wordt benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, zoals reeds uiteengezet in punt 3.3.4. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om een gunstmaatregel te weigeren onder meer op grond van de veroordelingen van verzoeker wegens druggerelateerde feiten. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan verzoeker zich niet beroepen op de bescherming die geldt bij eventuele andere aanvragen of bij andere beslissingen.

3.3.8. Verzoeker werpt op dat in de nota met opmerkingen wordt uiteengezet dat hij er niet in slaagt enig begin van bewijs aan te voeren in verband met zijn inspanningen tot re-integratie in de samenleving, zoals vb. dat hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij in de periode van zijn voorlopige invrijheidstelling in maart 2007 tot 8 juni 2012 lering trok uit zijn eerste veroordeling. Verzoeker voert aan dat hij dit wel doet. Verzoeker wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij in de periode 2009 zelfs nog een hele tijd heeft gewerkt en in de periode van zijn invrijheidsstelling geen nieuwe feiten meer pleegde en hij wel degelijk lering trok. Verzoeker stipt aan dat de laatste strafbare feiten dateren van 2006.

In de thans bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste opsluiting in de gevangenis in 2003 en zijn eerste veroordeling en koos in de periode van 2005-2006 opnieuw voor het snelle gewin van drugshandel.”

Het betoog van verzoeker is gericht tegen de opmerkingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, deze opmerkingen komen niet voor in de motieven van de bestreden beslissing. Het betoog van verzoeker gericht tegen deze opmerkingen uit de nota brengt de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen.

Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij geen lering trok uit zijn eerste opsluiting en zijn eerste veroordeling: *“Betrokkene verwijst naar het feit dat hij in 2009 nog gewerkt zou hebben. Echter, we stellen echter vast dat het feit dat betrokkene reeds op legale wijze gewerkt zou hebben, niet opweegt tegen zijn veroordeling tot 40 maanden gevangenisstraf voor zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel.”*

3.3.9. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat het gegeven dat hij niet recidiveerde sinds zijn laatste veroordeling in 2009 te maken heeft met het feit dat hij in de gevangenis verbleef en niet zozeer komt door zijn persoonlijk gedrag. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij opnieuw verkeerd is. Verzoeker stipt aan dat hij in de gevangenis verbleef van november 2014 tot juli 2018, maar dat hij al in maart 2007 door de onderzoeksrechter in voorlopige vrijheid werd gesteld onder strikte voorwaarden. Verzoeker laat gelden dat hij zijn voorwaarden steeds heeft gerespecteerd en dat de onderzoeksrechter verzoeker de mogelijkheid heeft gegeven om zich nog een laatste keer te herpakken en zij de kans op recidive alleszins niet zo groot inschatte, anders zou zij hem niet in vrijheid hebben gesteld.

Daargelaten de vraag of in de bestreden beslissing de argumentatie kan worden gelezen dat het gegeven dat verzoeker sinds zijn veroordeling in 2009 niet meer recidiveerde te wijten is aan zijn opsluiting in de gevangenis, wordt er hoe dan ook op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de tijd die verlopen is sinds het misdrijf en het gedrag van verzoeker, waarbij er wordt op gewezen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde zijn eigenbelangen heeft geschaad, dat hij koos voor drugshandel, dat hij geen lering trok uit zijn gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 betrokken was bij drugshandel, dat hij geen lering trok uit zijn eerste veroordeling en zijn verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Verzoeker toont geenszins aan dat de gemachtigde ten onrechte een doorslaggevend belang heeft toegekend aan de bedreiging die verzoeker voor de openbare orde vormt.

Door enkel te wijzen op het feit dat de strafbare feiten lang geleden gepleegd zijn, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde ten onrechte oordeelt dat hij een gevaar is voor de openbare orde. De gemachtigde wees immers ook op het herhaald karakter van de feiten, de ernst van de feiten en het feit dat verzoeker uit zijn veroordeling en gevangenschap geen lering trok. Verzoeker toont hiermee ook niet aan dat de gemachtigde ten onrechte het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde van het land, heeft laten doorwegen op de door hem in België opgebouwde banden. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker vanaf november 2014 in de gevangenis verbleef, waardoor hij zich in de onmogelijkheid bevond om nieuwe strafbare feiten te plegen in België. Het tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf wijst *in casu* niet op een persoonlijk gedrag van verzoeker dat niet langer een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Minstens toont verzoeker dit niet aan.

3.3.10. Verzoeker voert aan dat op geen enkel ogenblik de verwerende partij tussen zijn veroordeling door het hof van beroep en het einde van de geldigheidstermijn van zijn verblijfsvergunning besliste om zijn verblijfsvergunning te beëindigen omwille van de door hem opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en reëel gevaar dat hij op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid. Verzoeker stipt aan dat hij zijn Belgische verblijfstitel kwijt speelde omdat hij ambtelijk was geschrapt en niet tijdig een verlenging aanvraagde.

De Raad wijst erop dat verzoeker afgevoerd werd van ambtswege uit het Rijksregister op 13 februari 2009. Tijdens de periode dat zijn verblijfskaart nog geldig was, heeft verzoeker geen herinschrijving verkregen, minstens toont verzoeker dit niet aan. Hij kan dan ook niet dienstig betogen dat rekening moest worden gehouden met het feit dat in de periode tussen juni 2009 en juni 2012, op geen enkel ogenblik werd beslist om zijn verblijf te beëindigen omwille van de correctionele veroordelingen of omwille van het actuele en reële gevaar dat hij op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, wordt niet aangetoond.

3.3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.3.12. Over het gezins- en familieleven wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en wijst op het feit dat hij een zeer hechte band zou hebben met zijn ouders en andere familieleden en dat zijn ouders en andere familieleden hem zeer regelmatig zouden bezocht hebben in de gevangenis. Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen op het Belgische grondgebied, het feit dat zij de Belgische nationaliteit hebben en dat hij een zeer hechte band met hen zou hebben en dat hij financieel afhankelijk zou zijn van zijn ouders. We merken echter op dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming valt van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu, legt betrokkene enkel het bewijs voor dat zijn gezinsleden hem opzoeken in de gevangenis maar dit toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. De aangehaalde financiële afhankelijkheid wordt op geen enkele manier aangetoond bij huidige aanvraag 9bis. De vermeende financiële afhankelijkheid van zijn vader werd bovendien reeds besproken in de negatieve beslissingen van de dienst gezinshereniging d.d. 04.08.2014 en 18.03.2015 (waarin gesteld wordt dat hij onvoldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon en waarin wordt verwezen naar het feit dat hij ten laste is van de Belgische staat gezien zijn verblijf in de gevangenis). Bovendien verblijft betrokkene momenteel in het gesloten centrum voor illegalen te Mersklas nadat hij van 04.11.2014 tot 03.07.2018 in de gevangenis verbleef en is er dus geen sprake van enig feitelijk gezinsleven."

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde onterecht heeft gewezen op het feit dat zijn familieleden (die niet tot het kerngezin behoren) volwassen zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde onterecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond afhankelijk te zijn van zijn familieleden. Verzoeker toont niet aan dat er relevante elementen van afhankelijkheid zijn waar de gemachtigde in zijn beoordeling van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, geen rekening mee zou hebben gehouden.

In essentie betwist verzoeker in dit onderdeel van het middel opnieuw het actueel karakter van het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Dit doet evenwel geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd uiteengezet en er wordt herhaald dat een machtiging op grond van artikel 9bis een gunstmaatregel is.

Het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.13. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betwist dat verzoeker een privéleven heeft in België.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoeker.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Over het privéleven wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Er dient verder te worden opgemerkt dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde en veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezinsleden. Aan betrokkene kan geen verblijfsmachtiging worden toegestaan.”

In essentie betwist verzoeker het actueel karakter van het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de tijd die verlopen is sinds het misdrijf en het gedrag van verzoeker, waarbij er wordt op gewezen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde zijn eigen belangen heeft geschaad, dat hij koos voor drugshandel, dat hij geen lering trok uit zijn gedrag en eerst in 2003 en later in de periode november 2005 - november 2006 betrokken was bij drugshandel, dat hij geen lering trok uit zijn eerste veroordeling en zijn verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Met het enkel wijzen op het feit dat de strafbare feiten lang geleden werden gepleegd en dat hij sindsdien geen nieuwe feiten pleegde, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde ten onrechte oordeelt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij dit heeft laten doorwegen op de banden die verzoeker in België opgebouwd heeft. De gemachtigde wees immers ook op het herhaald karakter van de feiten, de ernst van de feiten en het feit dat verzoeker uit zijn veroordeling en gevangenschap geen lering trok. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker vanaf november 2014 in de gevangenis verbleef, waardoor hij zich in de onmogelijkheid bevond om nieuwe strafbare feiten te plegen in België. Het loutere tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf wijst *in casu* niet op een persoonlijk gedrag van verzoeker dat niet langer een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Minstens toont verzoeker dit niet aan.

Verzoeker toont geenszins aan dat de gemaakte belangenafweging in de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.15. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET